

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 14CoE/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4225201050
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Foltán
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:4225201050.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Foltána a sudcov JUDr. Ľubomíra Bundzela a JUDr. Kristíny Srnkovej, v právnej veci oprávneného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/XX, D., zastúpeného JUDr. Ivetou Majlingovou, advokátkou so sídlom Pohraničná č. 7, Komárno proti povinnej E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D., zastúpenej spoločnosťou URBAN & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 244 895, v konaní o návrhu oprávneného na výkon rozhodnutia o styku s maloletým dieťaťom G. B. C., nar. XX.XX.XXXX, zastúpeným kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno, Župná 15, Komárno, o odvolaní povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Komárno sp. zn. 9Em/3/2025 – 195 zo dňa 20.11.2025, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

1. Uznesením zo dňa 20.11.2025 súd prvej inštancie nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil oprávnenému, povinnej a maloleťmu dieťaťu povinnosť podrobiť sa poradensko-psychologickej pomoci rodinám v Centre pre deti a rodiny Hurbanovo v rozsahu 20 hodín konzultácií podľa pokynov Centra pre deti a rodiny Hurbanovo, za účelom zlepšenia a upevnenia vzťahu maloleťého s otcom, posilnenia schopností rodičov brať ohľad na potreby a vývin maloleťého, posilnenie schopnosti vzájomnej komunikácie rodičov a rešpektovania úlohy druhého rodiča v živote maloleťého dieťaťa.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že oprávnený - otec maloleťého dieťaťa doručil súdu dňa 14.04.2025 návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia, ktorým sa domáhal, aby súd nariadil výkon rozsudku Okresného súdu Komárno vedený pod sp. zn. 18P/2/2021 zo dňa 21.01.2022 a tiež navrhol, aby nariadil povinnej - matke maloleťého dieťaťa, aby umožnila styk otca s maloleťým dieťaťom. Svoj návrh odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 18P/2/2021 zo dňa 21.01.2022 súd schválil rodičovskú dohodu, v zmysle ktorej bol upravený styk otca otec s maloleťým dieťaťom tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloleťým dieťaťom každý týždeň v utorok od 16.00 hod. do 19.00 hod. a každý týždeň v sobotu od 09.00 hod. do 12.00 hod. bez prítomnosti matky a každý týždeň vo štvrtok od 16.00 hod. do 17.00 hod. v mieste bydliska dieťaťa. Matka maloleťého voči otcovi vzniesla tvrdenie, že dal dieťaťu facku, čo je vyložená lož a podľa tvrdenia otca to nepotvrdilo ani dieťa. Matka však pod touto zámienkou odmieta otcovi umožniť akýkoľvek styk s maloleťým, v dôsledku čoho otec od 15.02.2025 nemal možnosť sa so synom stretnúť.

Povinná - matka maloleťého dieťaťa vo svojom vyjadrení sa k návrhu, okrem iného, uviedla, že posledný styk otca s dieťaťom bol dňa 15.02.2025. Dňa 22.02.2025 a 05.04.2025 bol otec maloleťého pre syna, syn nechcel ísť von a odmietol stretnutie. Do 13.05.2025 otec každý týždeň v utorok a sobotu prišiel, bol pred domom maximálne 1-2 minúty, napísal správu, ale syn ho nechcel vidieť, preto k stretnutiu medzi nimi nedošlo.

Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno vyplynulo, že aktuálne styk medzi oprávneným a maloleťým neprebieha. Od februára 2025 prebehli dve stretnutia. Prvé za prítomnosti sociálneho

pracovníka úradu a psychológa RPPS v exteriéri na brehu Mŕtveho ramena Váhu na detskom ihrisku v D.. Rodičia boli na toto stretnutie pripravení, s úradom obaja spolupracovali a počas interakcie boli súčinní. Počas stretnutia rodičia spolu komunikovali, dieťa nevyhľadávalo prítomnosť otca, ku koncu stretnutia reagovalo dieťa na prítomnosť otca neutrálne bez negatívnych prejavov. Druhé stretnutie prebehlo bez prítomnosti úradu v detskom parku. Výsledok tohto stretnutia opisujú rodičia veľmi negatívne. Otec dieťaťa sa pred Úradom vyjadril, že každý utorok chodí pre dieťa do domácnosti matky, avšak dieťa odmieta s ním akýkoľvek kontakt. Podľa vyjadrenia otca matka mu nebráni v styku s dieťaťom, ale je toho názoru, že dieťa vychováva a ovplyvňuje proti nemu. Matka sa pred Úradom vyjadrila, že styk neprebíha, nakoľko dieťa odmieta otca čo i len vidieť. Podľa jej vyjadrenia je dieťa v zlom psychickom stave, pomočuje sa, hryzie si nechty, štiepe pery. Ďalej uviedla, že otec sa o maloletého okrem uvedených utorkov, žiadnym spôsobom nezaujímal.

3. Súd prvého stupňa konštatoval, okrem iného, že úlohou súdu v konaní o návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia je zabezpečiť splnenie povinností vyplývajúcich z exekučného titulu. Nemožno však opomenúť podstatnú skutočnosť, že subjektom výkonu rozhodnutia je maloleté dieťa, ktoré by výkon rozhodnutia nemalo pociťovať pre seba nepriaznivo a s obavou. Tak, ako v základnom konaní, aj v konaní o výkon rozhodnutia má záujem maloletého dieťaťa prvoradý význam, ktorý je potrebné vždy skúmať. Povinnosť štátnych orgánov použiť donucovacie prostriedky nie je neobmedzená - musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb a osobitne najlepší záujem dieťaťa. Ak dieťa styk odmieta, použitie donucovacích opatrení môže byť kontraproduktívne a môže mať za následok degradáciu vzťahov medzi maloletým dieťaťom a oprávneným. Realizácia rozhodnutia o výchove maloletých detí bude od určitého veku dieťaťa takmer vždy závislá nielen od vôle rodičov, ale aj od vôle maloletého dieťaťa. Je pritom nepochybné, že otec má v živote dieťaťa nezastupiteľné miesto a v najlepšom záujme dieťaťa je, aby bolo v pravidelnom kontakte s oboma rodičmi a mohlo si tak vybudovať pevný vzťah s oboma rodičmi. Za týmto účelom je dôležité, aby sa riadne realizoval styk maloletého s oprávneným. Konflikty medzi rodičmi nemôžu byť na ťarchu maloletého, rodičia maloletého by mali mať vždy na zreteli predovšetkým najlepší záujem maloletého a nie svoje vlastné záujmy, mali by vedieť dôsledne rozlíšiť rodičovskú rolu od partnerskej roviny s tým, že akékoľvek nezhody medzi nimi by nemali prenášať na dieťa a komplikovať tak výkon rodičovskej role, pretože to môže mať významne negatívny vplyv na dieťa. Záujmom maloletého dieťaťa nepochybne je, aby malo vytvorené vhodné podmienky na pozitívny rozvoj jeho väzieb k obom rodičom aj v čase, keď už rodičia spolu nežijú. Na to, aby sa styk rodiča, ktorý dieťa nemá v osobnej starostlivosti, riadne realizoval, sa vyžaduje konštruktívny prístup oboch rodičov a ochota aj napriek prípadným názorovým rozdielom akceptovať rolu druhého rodiča v živote dieťaťa. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že v súčasnosti nedochádza k riadnemu plneniu rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 18P/2/2021 - 427 zo dňa 21.01.2022 v časti úpravy styku oprávneného s maloletým, a to od 15.02.2025. Z uvedeného dôvodu sa oprávnený domáha súdneho výkonu rozhodnutia, pretože je toho názoru, že povinná svojím konaním znemožňuje právo oprávneného na styk s maloletým a na výchovu maloletého, ako aj práva samotného maloletého na stretávanie sa s otcom. Súd mal síce za preukázané, že matka fyzicky nebráni v styku otca s maloletým, avšak z doteraz zistených skutočností jednoznačne vyplýva, že styk otca s maloletým dieťaťom nefunguje, pričom nariadenie jeho výkonu momentálne nie je v záujme maloletého dieťaťa, keďže je zo stretnutí s otcom nervózny, pomočuje sa a rázne ho odmieta.

Kolízny opatrovník navrhol nariadiť neodkladné opatrenie, ktorým súd uloží povinnosť rodičom a maloletému zúčastniť sa poradensko-psychologickej pomoci rodinám v Centre pre deti a rodiny Hurbanovo v rozsahu 20 hodín. Oprávnený s návrhom kolíznej opatrovníčky súhlasil a povinná tento návrh nenamietala, žiadala len, aby k stretnutiu s otcom dochádzalo postupne. Súd mal za preukázané, že maloletý mal s oprávneným riadne vybudovaný pozitívny vzťah otca so synom, v ktorom však došlo k tak vážnemu narušeniu, že maloletý prítomnosť otca rázne odmieta.

Súd preto návrhu Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Komárno na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel a uložil povinnosť účastníkom konania podrobiť psychologickému poradenstvu v Centre pre deti a rodiny Hurbanovo v rozsahu 20 hodín. Súd mal za to, že v danom prípade je v najlepšom záujme maloletého uložiť povinnosť účastníkom konania podrobiť sa psychologickému poradenstvu, nakoľko odbornou pomocou je možné postupne eliminovať eskaláciu napätia medzi rodičmi, posilniť schopnosti vzájomnej komunikácie rodičov a rešpektovania úlohy druhého rodiča v živote maloletého dieťaťa a zlepšiť a upevniť vzťah maloletého s otcom, a to s cieľom, aby sa styk otca s maloletým začal riadne realizovať a aby tak došlo k eliminácii negatívnych vplyvov ohrozujúcich maloletého.

4. Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie podala povinná v zákonnej lehote odvolanie, vniac súd, že nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci.

Osobitne uvádzala ďalší samostatný odvolací dôvod (§ 366 písm. d/ CSP), keďže psychodiagnostická správa o IQ maloletého predstavuje novotu v odvolacom konaní. Ide o nový dôkaz, ktorý sa týka rozhodujúcich skutočností a ktorý matka nemohla pri vynaložení všetkého úsilia predložiť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Psychodiagnostické vyšetrenie bolo vykonané až po vydaní uznesenia zo dňa 20.11.2025 a správa bola vyhotovená v čase, keď už bolo rozhodnutie vydané, teda objektívne nebolo možné túto správu súdu predložiť skôr. V tejto súvislosti poukazovala na rozhodnutia Ústavného súdu SR (I. ÚS 118/2018, III. ÚS 209/2015) a Najvyššieho súdu SR (3 Cdo 232/2017). Novota má podľa názoru povinnej zásadný význam aj preto, že napadnuté uznesenie sudkyne vôbec nepracuje s odbornými podkladmi o psychickom stave maloletého, čo je v rozpore so zásadou individuálneho posúdenia potrieb dieťaťa aj so zásadou prednosti najlepšieho záujmu dieťaťa. Správa predstavuje relevantnú, materiálne významnú a zákonne prípustnú novotu, ktorá zásadne ovplyvňuje posúdenie vhodnosti a proporcionality nariadeného neodkladného opatrenia. Odborná správa nepreukazuje jediný znak syndrómu zavrhnutého rodiča, manipulácie ani naučeného správania.

Podľa povinnej má neodkladné opatrenie v tomto prípade charakter núteného kontaktu, ktorý ide proti odporúčaniam odborníkov, proti prejavom dieťaťa zaznamenaným v zápisniciach a proti jeho preukázaným psychickým potrebám. Vynucovaním akéhokoľvek kontaktu pod hrozbou výkonu rozhodnutia sa situácia maloletého nezlepší, naopak, riziko zhoršenia jeho psychického stavu je podľa psychodiagnostiky zvýšené. Matka v tomto odvolaní uvádza konkrétne skutočnosti odôvodňujúce vyššie uvedené jednotlivé dôvody odvolania, avšak upozorňuje odvolací súd na skutočnosť, že jednotlivé odvolacie dôvody sa môžu obsahovo vzájomne prelínať a preto je na ne nutné nahliadať ako na celok a teda neposudzovať jednotlivé odvolacie dôvody striktno len na základe toho, ako sú tieto formálne vymedzené na konkrétnom riadku tohto odvolania. K uvedenému poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 336/2019 zo dňa 09.06.2020.

Podľa nej takýto zásah znamená povinnosť opakovaného cestovania, organizácie času celej rodiny, povinnú prítomnosť všetkých osôb, výrazný zásah do súkromia rodiny a zásah do rodinného života v zmysle článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na takýto zásah musia existovať mimoriadne silné dôvody, založené na riadne preukázaných skutočnostiach, na psychologickom a zdravotnom hodnotení dieťaťa a na starostlivej úvahe o jeho psychickom stave. V preskúmanom prípade však takéto dôvody neexistujú a neboli súdom prvej inštancie ani len tvrdené v rozsahu, ktorý by obstál v odvolacom konaní.

Povinná má za to, že neodkladné opatrenie nerešpektuje názor maloletého v rozpore s § 32 CMP, článkom 12 Dohovoru o právach dieťaťa a § 5 Zákona o rodine. Zo zápisnice o vyluchu maloletého dieťaťa jednoznačne vyplýva, že maloletý kategoricky odmieta styk s otcom, odmieta akúkoľvek formu kontaktu, dlhodobo pociťuje strach a odpor a psychická záťaž je pre neho enormná. Maloletý pri vyluchu spontánne, bez náznaku navádzania a primerane svojmu veku opakovane uvádzal, že s otcom nechce byť, nechce s ním komunikovať, necíti sa pri ňom dobre, bojí sa situácií, ktoré s otcom zažíval. Z obsahu rozhodnutia je zrejmé, že súd názor maloletého nevyhodnotil, neanalyzoval, neporovnal s inými dôkazmi a pri rozhodovaní ho v podstate zamlčal. Maloletý označil otca za pôvodcu svojho strachu, opísal fyzické útoky a jasne uviedol, že s otcom nechce byť ani v prítomnosti matky, pričom po stretnutiach má akútny somatický stres. V súvislosti s názorom maloletého dieťaťa matka poukazovala ako aj citovala viaceré súdne rozhodnutia - rozhodnutia ÚS SR I. ÚS 118/2018; I. ÚS 201/2015; III. ÚS 10/2020, NS SR 3 Cdo 232/2017; 5 Cdo 221/2012, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 09.10.2014, sp. zn. II. ÚS 662/2014, Rozhodnutie ESLP vo veci Elsholz proti Nemecku, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.11.2013, sp. zn. 5Cdo/190/2018. Povinná poukazovala ďalej na právo dieťaťa podľa čl. 3 ods. 1 a ods. 2 a ods. 3 a čl. 12 ods. 1 a ods. 2 a čl. 19 a čl. 27 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Dohovoru OSN o právach dieťaťa ako aj právo dieťaťa garantované čl. 24 Charty základných práv a slobôd, ako aj základné právo garantované podľa čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na rozhodnutie jeho veci v súlade s jeho najlepším záujmom. Odvolateľka namietala postup súdu prvej inštancie, ktorý neporovnal výroky dieťaťa s odbornou diagnózou, nevysvetlil, prečo dieťa podľa neho „nemá právo“ odmietnuť styk, nehodnotil riziko

retraumatizácie. Je to nesplnenie povinnosti dôkazného hodnotenia. Podľa judikatúry ESLP (vec H. proti Slovensku): Ak dieťa uvádza fyzické násilie, súd musí okamžite uprednostniť ochranu dieťaťa pred právom rodiča na kontakt. Avšak sudkyňa postupovala presne opačne, nereagovala na psychosomatické prejavy dieťaťa, nehodnotila riziko zdravotnej ujmy, nevysporiadala sa s diagnózou úzkosti, nezhodnotila ani jeden zdravotný dôkaz. Poukazovala, že Judikatúra ÚS SR (napr. I. ÚS 76/2010, III. ÚS 120/2012) zdôrazňuje, že záujem dieťaťa na ochrane zdravia a psychickej pohody má absolútnu prednosť pred právom rodiča na kontakt. Rovnako ESLP vo veci Sahin v. Nemecko (č. 30943/96) a Opuz v. Turecko (č. 33401/02) konštatuje, že štát nesmie nútiť dieťa do kontaktu, ktorý by mohol byť traumatizujúci. Judikatúra ÚS SR (I. ÚS 76/2010, III. ÚS 120/2012) opakovane potvrdzuje, že právo rodiča na styk nie je absolútne a musí ustúpiť ochrane dieťaťa, ak je ohrozené jeho zdravie alebo psychický vývoj. V kontexte jeho neurologickej a psychologickkej diagnózy je nátlak na styk s otcom bez adekvátnej psychologickkej podpory priamym rizikom retraumatizácie.

Podľa odvolateľky Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. v rozhodnutiach 3 Cdo 232/2017 a 5 Cdo 221/2012, jasne uvádza, že ak je dieťa dlhodobo odmietavé a existuje dôvodný psychický odpor, súd nesmie rozhodnúť spôsobom, ktorý tento odpor zvyšuje alebo vyvoláva ďalšie traumy. V danom prípade existuje dlhodobý, dôsledne zdokumentovaný odpor dieťaťa, ktoré opakovane, spontánne a konzistentne odmieta kontakt s otcom, opisuje konkrétne situácie, ktorých sa bojí, a vykazuje psychosomatické prejavy úzkosti. Odborný psychologický posudok potvrdzuje, že dieťa je emočne vyspelé, schopné pomenovať svoje pocity a že jeho odmietavý postoj má organický základ v prežitých skúsenostiach, nie v ovplyvňovaní matkou. Zdravotná dokumentácia a odborné názory detského neurológa a psychologičky potvrdzujú diagnózu F43.8, psychosomatické prejavy, odporúčania na psychologickú starostlivosť, prebiehajúce psychologické vyšetrenia, EEG, IQ testy a potrebu stabilizácie psychického stavu dieťaťa.

Namietala zlyhanie kolízneho opatrovníka pri reprezentácii záujmu maloletého a nedostatok riadneho skutkového podkladu. Zo spisu vyplýva, že kolízny opatrovník nerešpektoval vôľu maloletého, nenavrhol žiadne alternatívne riešenia, nezisťoval podrobne psychický stav dieťaťa, nevyhodnotil v plnej miere jeho názor a len formálne zopakoval potrebu posilnenia vzťahu medzi otcom a dieťaťom. Takýto postup je podľa názoru povinnej v rozpore s § 31 CMP, podľa ktorého má kolízny opatrovník chrániť práva a záujmy maloletého dieťaťa a konať v jeho najlepšom záujme, a tiež s článkom 3 Dohovoru o právach dieťaťa a nálezom Ústavného súdu II. ÚS 232/2015, podľa ktorého opatrovník nemá byť pasívnym prenosovým kanálom medzi rodičmi a súdom, ale aktívnym obhajcom najlepšieho záujmu dieťaťa. Kolízny opatrovník v tomto prípade skôr reprodukoval požiadavky na posilňovanie vzťahu s otcom, bez toho, aby reflektoval autentický odpor maloletého, jeho úzkostné prežívanie, psychosomatické prejavy a existenciu trestných konaní.

Podľa názoru povinnej je opatrenie kontraproduktívne aj vo vzťahu k prebiehajúcej konaniu o výkone rozhodnutia, obchádza postup v merite veci a vytvára duplicitu a chaos. Otec už podal návrh na výkon rozhodnutia, teda prebieha konanie, v ktorom súd disponuje nástrojmi na preverenie a riešenie otázky, do akej miery dochádza k mareniu styku a aký sekundárny postup je vhodný. Súbežne s tým prebieha konanie o zmene úpravy styku, v ktorom súd pribral znalecký ústav, uložil rodičom povinnosť spolupracovať so znalcom a obmedzil styk na dvakrát mesačne za účasti kolízneho opatrovníka. Nariadením ďalšieho neodkladného opatrenia, ktorým sa nariaďuje poradensko - psychologická intervencia v CDR, súd vytvára duplicitu procesných nástrojov, chaos v právnom postavení účastníkov a dojem, že sa snaží dosiahnuť výsledok, ktorý má byť predmetom riadneho rozhodnutia v merite veci. Ústavný súd v náleze III. ÚS 113/2019 uviedol, že neodkladné opatrenie nesmie obchádzať alebo duplikovať postup v merite veci, nemôže byť zneužitý ako náhrada riadneho rozhodovania a nemá byť prostriedkom, ktorým súd vynucuje rešpekt k svojmu skoršiemu rozhodnutiu bez toho, aby riadne posúdil zmenené okolnosti.

V ďalšom poukazovala povinná na nedostatočné odôvodnenie súdu, nakoľko sudkyňa nepreukázala naliehavosť ani zákonné podmienky pre neodkladné opatrenie, neidentifikovala bezprostrednú hrozbu, ktorá by vyžadovala okamžitý zásah, ignorovala diagnózu F43.8 a psychosomatické prejavy dieťaťa, nevyhodnotila, či je takýto zásah pre dieťa bezpečný, a nevysvetlila, prečo považuje dvadsaťhodinovú poradenskú intervenciu za nevyhnutnú a primeranú. Ignorovala výsluch maloletého ako najdôležitejší dôkaz, keď síce citovala jeho obsah, ale v právnych záveroch ho vôbec nezohľadnila. Dieťa pri výsluchu uviedlo, že sa otca bojí, že ho otec bil, stískal mu zápästie, kričal na neho, nechce byť s ním ani v prítomnosti matky a po stretnutiach má akútny somatický stres. Takto zásadné skutočnosti mali mať enormnú váhu pri posudzovaní najlepšieho záujmu dieťaťa. Sudkyňa rovnako neaplikovala ustanovenie o rešpektovaní názoru dieťaťa, ktorý musí byť zohľadnený podľa jeho zrelosti. Maloletý má šesť rokov, podľa odborného posudku nadpriemerné verbálne schopnosti a emočnú vyspelosť, vie konzistentne

opísať udalosti a pocity. Napriek tomu súd jeho názor nevyhodnotil, neanalyzoval, neporovnal s inými dôkazmi a pri rozhodovaní ho de facto ignoroval. Ignoroval aj varovné signály psychického stresu, ktoré by mali súdu ukladať povinnosť prednostne chrániť dieťa. Matka predložila súdu Zápisnicu o trestnom konaní zo dňa 18.02.2025, na ktorej obsah poukázala v celom rozsahu a v ktorej matka uvádza, ako došlo k napadnutiu maloletého zo strany otca. V podanom odvolaní z citovala z uvedeného výsluchu maloletého. Sudkyňa zároveň podľa názoru matky nesprávne použila § 3 príslušnej vyhlášky, podľa ktorého je možné uložiť odborné poradenstvo len tam, kde možno plnenie rozhodnutia dosiahnuť poradenstvom a kde takéto poradenstvo nie je v rozpore so záujmom maloletého. V situácii, keď je dieťa v akútnej traume, odborníci riešia jeho stav, dieťa má výrazné psychosomatické príznaky a pri stretnutiach skolabovalo do tej miery, že nemohlo chodiť a muselo sedieť na zemi, môže byť poradenstvo v CDR spojené s povinnou prítomnosťou otca kontraproduktívne a zhoršiť stav dieťaťa. Vyhláška implicitne predpokladá, že poradenstvo nesmie byť v rozpore so záujmom dieťaťa. Sudkyňa túto podmienku vôbec neposudzovala. Sudkyňa porušila základné princípy najlepšieho záujmu dieťaťa, keď uprednostnila výkon rozhodnutia, styk otca a elimináciu napätia medzi rodičmi pred ochranou maloletého, jeho psychického vývinu a jeho názoru.

Dôvodila, že odôvodnenie uznesenia obsahuje nelogické závery, ignorovanie zásadných dôkazov, chýbajúce hodnotenie psychického stavu dieťaťa, chýbajúcu analýzu novej ujmy dieťaťa, neaplikovanie výsluchu maloletého, nedostatok identifikácie naliehavosti neodkladného opatrenia a dezinterpretáciu skutkového stavu. Súd prvej inštancie tak rozhodol extrémne svojvoľne (arbitrárne), zmätočne, nepreskúmateľne a tým nezákonne a ústavne neudržateľne. Povinná poradenstvo nepotrebuje, nakoľko absolvuje rodičovský koučing a rešpektuje odporúčania odborníkov, čo preukazuje aj správou z CPP Meliorat, ktorú predložila ako dôkaz. Ide o systematickú, odbornú a kontinuálnu prácu, ktorej cieľom je stabilizácia emočného prežívania maloletého, budovanie bezpečných rodičovských hraníc a zvyšovanie porozumenia náročným situáciám, ktorým dieťa aktuálne čelí. Matka dôsledne spolupracuje, plní odporúčania, komunikuje s odborníkmi a aktívne pracuje na tom, aby maloletý získal pocit bezpečia, istoty a predvídateľnosti. Nie je zaznamenaná jediná odborná správa, podľa ktorej by povinná potrebovala poradenstvo alebo jej konanie predstavovalo pre dieťa riziko. Naopak, odborné orgány potvrdzujú, že matka je zdrojom bezpečia, stabilizácie a emocionálnej regulácie dieťaťa. Dieťa v čase akútnej úzkosti nesmie byť vystavované stresoru – odborná intervencia má byť smerovaná na otca, nie na matku. Preto podľa názoru povinnej osobou, ktorá potrebuje odborné vedenie, je otec, pretože dieťa odmieta kontakt výlučne s ním, je označovaný dieťaťom ako zdroj strachu a bolesti, dieťa uvádza, že otec na neho kričí a bil ho, existujú lekárske nálezy hematómu, prebieha trestné konanie, kolízna opatrovníčka navrhuje len asistovaný alebo obmedzený styk, otec nedokáže zvládať emócie dieťaťa a situáciu rieši konfrontačne. Nariadiť v tejto situácii poradenstvo povinnej - matke je nelogické a v priamom rozpore s potrebami maloletého. Aktuálne najlepším záujmom maloletého je úplná stabilizácia - teda žiadny kontakt s otcom, kým sa dieťa neupokojí.

Súd prvej inštancie sa z arbitrárnych a svojvoľných, nepreskúmateľných a nezákonných dôvodov nezaoberal predpokladmi a teda vôbec sa nezaoberal zásadou efektívnosti a ani zásadou proporcionality a primeranosti navrhovaného opatrenia, v dôsledku čoho je takéto (ne) odôvodnenie súdneho rozhodnutie nedostatočné a zasahujúce do práva na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti dala povinná do pozornosti nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 28/2016 zo dňa 14.01.2016, v zmysle ktorého aj rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad a nemôže byť prejavom svojvôle, ale musí byť náležite odôvodnené. Záverom poukazovala na postup súdu, ktorý test proporcionality v širšom zmysle úplne ignoroval a test proporcionality v užšom zmysle (striktný test) rovnako nevykonával.

Navrhovala, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Otec je povinný nahradiť matke náhradu trov odvolacieho ako aj prvostupňového konania vo výške 100%.

5. Oprávnený otec ani kolízny opatrovník sa k odvolaniu povinnej nevyjadrili.

6. Krajský súd v Trnave za splnenia procesných podmienok prejednal vec bez nariadenia pojednávania, oboznámil sa s obsahom spisového materiálu a dospel k záveru o nedôvodnosti opravného prostriedku povinnej - matky maloletého.

7. Podľa § 2 ods. 1 CMP (zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok) na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 370 ods. 1 CMP podľa tejto časti sa postupuje pri výkone rozhodnutia, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému.

Podľa § 376 ods. 1 CMP ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 Vyhlášky (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky číslo 207/2016 Z.z., ktorou sa vykonávajú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletý) súd po podaní návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia (§ 376 ods. 1 zákona) alebo po začatí konania, ktoré sa začína bez návrhu (§ 376 ods. 2 zákona), pred vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia zisťuje, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu.

Podľa § 3 ods. 2 Vyhlášky ak súd zistí, že plnenie rozhodnutia možno dosiahnuť účasťou na sociálnom poradenstve, psychologickom poradenstve alebo na inom odbornom poradenstve, povinnosť podrobiť sa poradenstvu možno nariadiť neodkladným opatrením. Neodkladné opatrenie nariadiť po predchádzajúcom posúdení vhodnosti a predpokladaného času trvania neodkladného opatrenia osobou, u ktorej sa má poradenstvo vykonať.

V zmysle čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

V zmysle čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

V čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa (tu por. oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 104/1991 Zb.) je zakotvená zásada, že obaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a vývoj dieťaťa, táto zásada je vyjadrená aj v § 28 ods. 1 a 2 ZR. Dieťa má teda zákonom garantované právo byť vychovávané oboma rodičmi, a to aj v prípade, ak rodičia spolu nežijú. Aj rodič, ktorému dieťa nebolo zverené do starostlivosti, má preto právo v primeranom rozsahu podieľať sa na výchove maloletého dieťaťa, osobne sa o dieťa starať a budovať citové a rodinné väzby s ním, nakoľko stále zostáva rodičom so všetkými právami a povinnosťami z tohto vzťahu vyplývajúcimi. Prvoradým hľadiskom akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí musí však byť záujem dieťaťa (čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Dieťa oddelené od jedného alebo oboch rodičov má priznané právo udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi, ibaže by to bolo v rozpore so záujmami dieťaťa (článok 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Žiadne dieťa nesmie byť vystavené svojvoľnému zasahovaniu do svojho súkromného života a rodiny a dieťa má právo na zákonnú ochranu proti takým zásahom alebo útokom (článok 16 Dohovoru o právach dieťaťa).

Podľa článku 24 ods. 2 a 3 Charty základných práv Európskej únie, pri všetkých opatreniach prijatých orgánmi verejnej moci alebo súkromnými inštitúciami, ktoré sa týkajú detí, sa musia v prvom rade brať do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa. Každé dieťa má právo na pravidelné udržiavanie osobných vzťahov a priamych stykov s obidvoma svojimi rodičmi, ak to nie je v rozpore s jeho záujmom.

8. Podľa zistenia odvolacieho súdu vykonal súd prvého stupňa dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu pre prijatie rozhodnutia, vykonané dôkazy vyhodnotil vecne správne a v súlade s ich logickým významom, správne aplikoval na vec sa vzťahujúce právne predpisy a svoje rozhodnutie aj dostatočne jasne a zrozumiteľne, hoci stručne a nie v súlade s predstavami odvolateľky, odôvodnil, keď ako zásadné okolnosti prípadu konštatoval, že styk maloletého s otcom nie je realizovaný, že prerušenie kontaktu otca so synom nie je v záujme maloletého, že nariadenie výkonu rozhodnutia o styku by v súčasnosti mohlo byť kontraproduktívne pre odmietavý postoj maloletého k otcovi, príčiny ktorého nateraz nie sú známe, že maloletým tvrdené fyzické útoky otca nemožno považovať za preukázané a tieto sú predmetom trestného konania.

Vychádzajúc z týchto okolností prípadu nemal odvolací súd, v rozpore s právnym názorom odvolateľky, dôvod pochybovať o legitimitate nariadenia neodkladného opatrenia ukladajúceho obom rodičom a maloletému povinnosť podrobiť sa poradensko-psychologickej pomoci v špecializovanom personálne odborne vybavenom zariadení, možnosť nariadenia ktorého poskytuje ustanovenie § 3 ods. 2 vyhl. č.

207/2016 Z. z. (na rozdiel od „menej rušivých možností“ navrhovaných odvolateľkou, ktoré právny predpis v konaní o návrhu na výkon rozhodnutia vo veciach maloletých neumožňuje nariadiť, či vyčkat' na ich dobrovoľné uplatnenie rodičmi maloletého dieťaťa).

Uložené poradenstvo neposkytuje záruku úspešnosti, jeho úspešnosť nie je možné vopred skúmať (na základe správy Centra je však možné zisťovať prípadné dôvody neúčinnosti poradenstva za účelom ďalšieho postupu súdu vo veci), je „iba“ logicky do úvahy prichádzajúcou možnosťou odvrátenia maloletému bezprostredne hroziacej ujmy spočívajúcej v zániku vzťahu s jedným z rodičom, bez núteného výkonu rozhodnutia o styku, čo je v súlade aj so všeobecným účelom inštitútu neodkladného opatrenia.

9. Uložené opatrenie nie je núteným či náhradným stykom maloletého s otcom, preto nie je dôvodné obviňovanie súdu prvého stupňa, že nerešpektoval vôľu maloletého nestýkať sa s otcom, organizácia poskytovania poradenstva, vrátane zváženía potreby účasti všetkých členov rodiny alebo ich individuálnej účasti v jednotlivých fázach poradenstva, je plne v kompetencii povereného zariadenia na základe posúdenia všetkých okolností prípadu, ako to v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval už súd prvého stupňa.

Na strane druhej, rozhodovanie o styku s otcom vzhľadom na vek maloletého a s ním súvisiacu (ne)schopnosť objektívne chápať význam rodinných vzťahov a svoj vlastný záujem v tomto smere, odhliadnuc už od možného ovplyvňovania postojmi rodiča, v starostlivosti ktorého sa dieťa nachádza, nemožno ponechať na maloletom.

Súčasne je potrebné konštatovať, že z obsahu spisu nevyplýva žiadna, ani zdravotná, prekážka, pre ktorú by maloletý nemal byť schopný poradenstvo absolvovať, a že nie je dôvod, aby jeho absolvovanie pri správnom prístupe matky predstavovalo pre maloletého záťaž a stres neúmerný možnému pozitívnemu vplyvu na vývoj rodičovských vzťahov.

Skutočnosť, že absolvovanie nariadenej intervencie predpokladá organizáciu času a cestovanie z miesta bydliska do miesta sídla Centra (cca 16 km), je prirodzená, odvolací súd nevidí súvislosť s odvolateľkou namietanou neprímeranosťou či nezákonnosťou zásahu do práva na súkromie či rodinný život.

V rozpore s názorom odvolateľky rozhodnutie ukladajúce rodičom a dieťaťu povinnosť podrobiť sa poradensko – psychologickému pomoci nie je duplicitným vo vzťahu k žiadnemu doposiaľ realizovanému postupu súdu, či už v konaní o zmene úpravy styku otca s maloletým alebo vo vykonávanom konaní, nie je dôvod zamieňať si toto opatrenie s povinnosťou rodičov spolupracovať so znalcom uloženou im súdom pre potreby vypracovania znaleckého posudku, ktorého účelom môže byť poznanie aktuálneho stavu vzťahu účastníkov a jeho príčin, nie však pôsobenie na rodičov a dieťa za účelom obnovenia či zlepšenia vzájomných vzťahov.

V neposlednom rade, pokiaľ odvolateľka namietala, že jedinou osobou, ktorá potrebuje odborné vedenie, je otec maloletého, že ona poradenstvo nepotrebuje, absolvuje rodičovský koučing a rešpektuje odporúčania odborníkov, možno poukázať na správu z diagnostického vyšetrenia Súkromného centra poradenstva a prevencie – MELIORAT.IO zo dňa 12.11.2025, ktorú odvolateľka ako dôkaz predložila a ktorá v rámci odporúčaní maloletému navrhuje, okrem iného, výchovné poradenstvo a rodičom edukáciu, podporu a posilňovanie vzťahu.

10. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení a záverov odvolací súd nezistil dôvodnosť žiadnej časti argumentácie odvolateľky, ktorej odmietavý postoj naznačuje skôr presadzovanie vlastných záujmov vyplývajúcich z konfliktu rodičov, ako objektívneho záujmu maloletého dieťaťa na udržaní a rozvíjaní vzťahu s oboma rodičmi, a v súvislosti s tým ani dôvod pre zmenu alebo zrušenie napadnutého uznesenia, konštatoval správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa a napadnuté uznesenie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

11. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 CMP, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).